

Curator Marc Udink: 'Ik laat mij nooit intimideren'

Een bijzonder beroep, dat van curator: Behalve een goed jurist moet hij of zij stressbestendig zijn, bedrijfseconomisch inzicht hebben en communicatief en sociaal stabiel zijn. Want een curator over de vloer betekent altijd slecht nieuws.

De curatoren

Jeroen Bos
Den Haag

Dit is geen vak voor meisjes. Er speelt een jongensachtige grins over het gezicht van curator Marc Udink (1958). 'Je moet razendsnel beslissingen durven nemen. Ik voel me soms een formide 1-courneur die in vier seconden van 0 naar 100 km/h gaat.' Udink is een van Nederlands beste curatoren. Hij doet veel grote faillissementen, met veel wetkamers en uitgebreide jaarrekeningen. Ook valt hij op door zijn niet-aftastende strijd tegen faillissementsfraude. Een missie die vooral losse wapentaten heeft opgeleverd, zoals de succesvolle aanpak van koppeldrazen in de Rijnmond in de jaren heegting.

Tot een gecoordeerde aanpak heeft hij de politiek en het bedrijfsleven nog niet kunnen overhalen. Al komt Den Haag binnenkort wel met nieuwe registratievoorschriften de levenscyclus van een bedrijf beter in de gaten te houden. Rechtspersonen worden daarbij gekoppeld aan natuurlijke personen. Dat zou het voorkomen van fraude door notoire oplichters makkelijker moeten maken.

'Het wordt een belangrijk instrument, meent Udink. Maar eigenlijk moeten we niet te veel maar

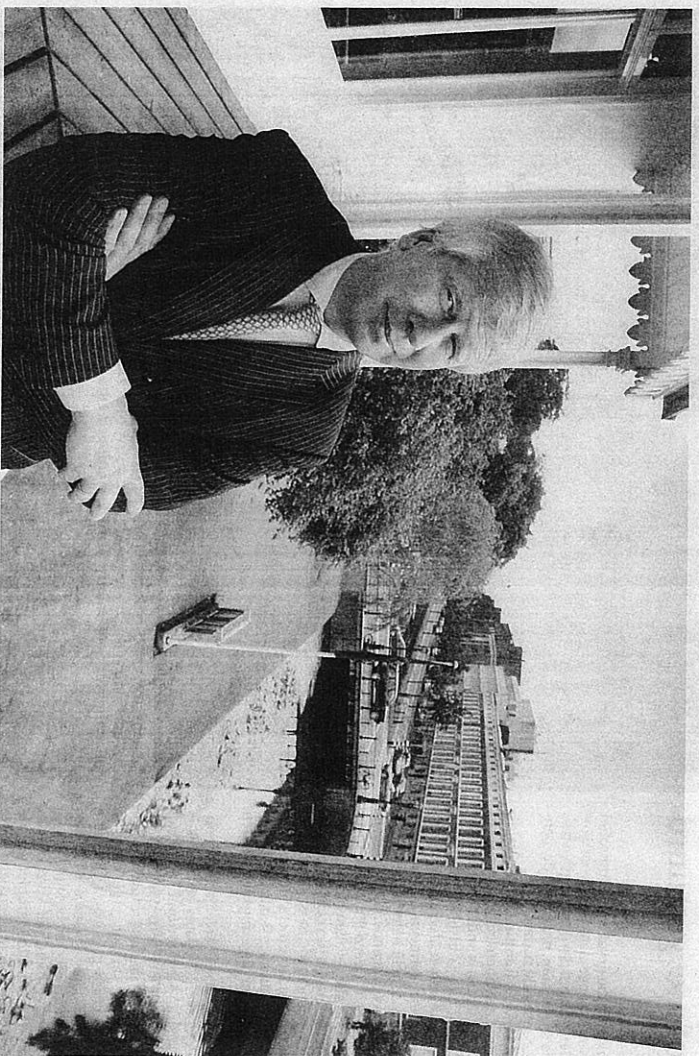
de politiek kijken voor oplossingen. Burgers en bedrijven zouden zelf meer de handen uit de mouwen moeten steken. In de Rijnmond spoorde ik beroepsverenigingen aan om een meldpunt op te zetten. Binnen een paar maanden waren de koppeldrazen weg. Ik ben echt niet zo van de actiepartijen, integendeel, maar soms moet je de troepen mobiliseren.'

Udink pleit voor meer van zulke acties door brancheverenigingen en crediteuren. 'Ik propageer een bepaalde smuggetheid op dit terrein. Mensen blijven elkaar ophaan blauwe ogen vertrommen. Dat roept bij mij een milde verontwaardigdheid op. Ik zie het als mijn maatschappelijke missie om die zanddebbinheid aan de kaak te stellen.'

Na bijna een kwarteeuw in het vak meent Udink zelf zijn pappenheims wel te kennen. Of het iets met zijn mensbeeld heeft gedaan? 'Nee, dat is er niet beter of slechter op geworden', constateert hij. 'Onder bepaalde omstandigheden zijn mensen geneigd om naar zich toe te rekenen, maar een faillissement brengt ook het beste in mensen naar boven. Zo bijeden werkmens soms vrijwillige salarisdrukte aan om een doorstart mogelijk te maken, of worden zij medeaanhouder.'

Udink begon in 1985 als beroepscurator. Daar ging een lange studententijd in Utrecht aan vooraf. In het recht speelde destijds maar een zaak: het Ogem-faillissement en de gouden handdruk van mijn vader (oud-politicus Berend-Jan Udink, red.). 'Ik wilde daar niet telkens mee bezig zijn. Daarom besloot ik mijn kandidaats te halen en pas vier jaar later verder te studeren. Eerst heb ik me in het verenigingsleven gestort.'

Uiteindelijk bleek de ophel rond Ogem en zijn vader juist een belangrijke factor bij Udink's keu-

Marc Udink: 'Mijn vak draait om recht, maar ook om psychologie, economie en sociologie.'

Foto: Wieke Krstina

ze voor het curatorschap. 'Ik studeerde al met een ro voor faillissementsrecht. Dat had ik van huis uit wel mee gekregen', lacht hij. 'Een jaar later begon ik als curator bij

'Met wanhoopsdaden kan ik omgaan. Maar ik heb geen begrip voor bijna-maffiosi die stille hints geven'

een kantoor waar ze een faillissementspraktijk op Poken wilden zetten.'

Udink heeft sindsdien zeer uiteenlopende faillissementen begeleid, van filmdistributeur Concerto, tot IT-bedrijf BWC en de boedelverdeling van presentatrice Patty Brandt. Hij adviseert regelmatig de overheid over fraudebestrijding en is secretaris-generaal van beroepsvereniging Insol Europe. Hij geniet vooral van het generaalistische karakter van zijn vak. 'Het

draait niet alleen om recht, maar ook om psychologie, economie en sociologie. Ik kom bij alle soorten bedrijven, met alle soorten problemen. Je moet eigenlijk overal specialist in zijn. Mijn baan biedt dus veel mogelijkheden om te groeien. Bij elke zaak pik ik nieuwe kennis op, als een rollende sneeuwbal. Dat heeft als leuke bijkomstigheid dat ik af en toe word gevraagd als bestuurder of commissaris, zoals bij Porceloyne Flis.'

Ook in zijn omgang met mensen voelt Udink zich een schaaft met vijf poten. 'Ik moet ondernemer met ondernemers zijn, advocaat met advocaten. Alleen mag ik geen eigenaar met de eigenaar zijn. Zijn emoties mag ik als curator niet hebben. Ik moet enkel als een verkeerssignaal aangeven wie er voor gaat op basis van het recht.'

Daarbij gaat het natuurlijk wel om echte mensen en echte bedrijven. Het laat Udink dan ook zeker niet onbevoerd. Hij geniet van de spanning en verantwoordelijk-

heid die op zijn schouder rusten. 'Voor elke vertakte millimeter in een zaak is er wel een regelgeving, legt hij uit. 'Je kunt dus elke minuut in de fout gaan. Vaak zit er ook een grote tijdsdruk op. Een doortart moet je eigenlijk binnen drie weken op de rails hebben. Dan ben ik dag en nacht bezig. Ik ontmoet talloze mensen en moet voortdurend besluiten nemen. Dat zijn topsportmomenten: afmattend, maar verslavend.'

In een vrtuar van belanggen moet een curator zo snel mogelijk orde scheppen en een plan trekken, zonder in conflict te raken met de betrokkelen. Dat vraagt om een andere toon dan advocation gewend zijn, weet Udink, die naast curator ook advocaat is. In die laatste rol zoekt hij altijd het conflict, maar als curator probeert hij een bruggehoover te zijn en ver bij de rechtbank weg te blijven. 'Met procederen stook je de boedel vananzin bedrijf top in de haard.' Desondanks raken de gemoeederen soms verhit. 'Elke goede curator wordt wel eens bedreigd', stelt Udink nuchter. Dat varieert van creditreuen die woest zijn kan loor binnenstormen, tot kogelbrieven. Een curator mag zich nooit laten intimideren, zegt hij. 'Ik heb wel bewezen dat ik dat ook niet laat gebeuren.'

Udink maakt een scherp onderscheid tussen wanhoop en echte bedreigingen. 'Mert mensen die uit wanhoop handelen, kan ik omgaan. Maar ik heb absoluut geen begrip voor de bijna-maffiosi die een stille hint geven.' In de trant van 'ga daar maar niet heen'. 'Dan ga ik juist wel op die plek kijken, met de politie en een grote groep. Dan ga ik er met alle middelen recheners op en over. Ik heb binnenredingsrecht en doe ook huiszoeking bij hen privé. Het brengt de krijger in mij boven. Zoals ik al zei: heitsgeen-vakvoorvoorwafjes.'